

classic bestseller

DAVID REUBEN

orice femeie

poate*

* împlinire afectivă și sexuală,
pentru femei singure, văduve,
divorțate... chiar și căsătorite

CUPRINS

Mulțumiri	7
Capitolul 1	
Femeia izolată în plan sexual	9
Capitolul 2	
Mituri ale sexualității feminine	39
Capitolul 3	
Alte mituri ale sexualității feminine	61
Capitolul 4	
Cum a dobândit sexul o proastă reputație	82
Capitolul 5	
Femeia care nu a fost niciodată măritată.....	109
Capitolul 6	
Femeia divorțată	130
Capitolul 7	
Nu mi se poate întâmpla tocmai mie	151
Capitolul 8	
Abisuri nesfârșite <i>sau</i>	
Bărbații au și ei problemele lor	180
Capitolul 9	
Alegerea unui bărbat	217

Capitolul 10	
Pasul următor.....	250
Capitolul 11	
Căsătoria.....	279
Capitolul 12	
Alternative la căsătorie.....	313
Capitolul 13	
Văduvele au probleme deosebite	341
Capitolul 14	
Secrete ale sexualității masculine	371
Capitolul 15	
Femeile căsătorite, dar izolate în plan sexual.....	407

CAPITOLUL 1

Femeia izolată în plan sexual

Ce înseamnă faptul că o femeie este izolată pe plan sexual?

Orice femeie care nu este dispusă sau nu este capabilă să-și îndeplinească destinul ca femeie pe deplin matură și să se bucure de o viață ce include experiențe sexuale pline de satisfacție este izolată în plan sexual. (La urma urmei, singura distincție reală dintre bărbați și femei este sexualitatea lor – din orice alt punct de vedere sunt, în fond, identici.) O femeie care nu își exprimă pe deplin feminitatea în modul cel mai direct posibil este separată din punct de vedere emoțional și sexual de restul lumii – ea este *izolată*.

Cum ajung unele femei în această situație?

Undeva, cumva, ceva nu merge cum trebuie. În America, femeile necăsătorite sunt, fără îndoială, cei mai liberi membri ai societății. Deși, de regulă, nu sunt legate de copii sau de familie, adesea au un salariu excelent, se bucură de o sănătate bună și dispun de timp liber din abundență pentru a-și permite satisfacerea oricărui capriciu, totuși cele mai multe dintre ele trăiesc o apăsare sufletească îngrozitoare.

Despre ce este vorba?

Cea mai mare dintre plăcerile umane – împlinirea sexuală – îi este refuzată în mod oficial oricărei femei adulte care este

necăsătorită, văduvă sau divorțată. O femeie este liberă să practice avocatura, să facă operații pe creier, să lucreze la bomba cu hidrogen, ba chiar să călătorească pe planete îndepărtate. Însă din punct de vedere moral – și, în multe cazuri, din punct de vedere legal –, ei i se interzice să-și unească vaginul cu un penis până în momentul căsătoriei și în afara căsătoriei.

Înainte ca unei femei moderne să i se permită să-și folosească echipamentul cu care s-a născut, ea trebuie, într-adevăr, să găsească un bărbat care să reprezinte o garanție, să obțină un permis de copulație – cunoscut în termeni diplomatici sub denumirea de certificat de căsătorie – și să-și afirme în mod oficial intenția de a întreține relații sexuale. Orice femeie care nu vrea, nu poate sau căreia pur și simplu nu-i convine să facă acest lucru se află într-o postură incredibilă. Restul bărbaților și femeilor pretind ca ea să-și „împacheteze“ echipamentul sexual și să-l pună la păstrare până când se va mărita. (Poate în lada cu zestre, cu fețele de pernă și bulgării de naftalină?)

În mediul nostru încărcat de erotism, în care nuditatea sexuală este folosită pentru a le vinde țigări elevilor din clasele superioare de liceu, iar reclame pe o pagină întregă de ziar oferă parfum pentru uz vaginal cu pulverizator și cu aromă de căpșuni, se presupune că femeia necăsătorită, sănătoasă și bine dezvoltată nu trebuie să observe aceste lucruri. Într-o epocă în care moda presupune ca ea să poarte pantaloni strâmți, bluze transparente și să nu aibă sutien, femeii îi este greu nu se gândească la motivul pentru care se îmbracă astfel.

Pentru a o tortura suplimentar, același aranjament care exclude sexul dintre regulile valabile pentru ea îl include în regulile valabile pentru orice bărbat, căsătorit, burlac sau aflat între aceste etape. Drept confirmare constantă a masculinității sale, se presupune că el trebuie să pândească pe scena socială și să procreeze cu cât de multe femei. Orice

metodă de persuasiune îi stă la dispoziție, orice tehnică de stimulare sexuală este la îndemâna lui. Dacă femeia își urmează pornirile firești și face sex cu el – în afara căsătoriei –, ea pierde. Întreaga forță coercitivă a societății este pornită împotriva ei. Dacă rezistă și rămâne distantă – ea pierde. Pierde șansa de a fi o femeie plină de viață și naturală, așa cum a creat-o Natura.

Ce înseamnă acest lucru pentru femeia necăsătorită obișnuită?

Nancy a trăit acest lucru. A avea 26 ani și lucra ca asistent de achiziții într-o rețea de magazine universale. Înaltă, zveltă și blondă, vorbea cu însuflețire:

— Doctore, am avut această conversație cu mine însămi de o mie de ori. Știu ce este sexul, știu cum se face, sunt gata să încep, dar mi-e teamă. Vreau să spun: de ce-ar trebui să mă agăț? Ies cu un tip, ne înțelegem bine, dar nu mi-aș dori să mă mărit cu el, însă el vrea să locuim împreună și să începem să facem dragoste.

— Care este părerea ta despre acest lucru?

— Oh, cred că ar fi grozav, pentru început. Dar ce voi face în continuare?

Mâinile lui Nancy au zvâcnit în sus:

— El nu vrea să se însoare, eu nu vreau să mă mărit, și sunt convinsă că într-o zi mă voi întoarce acasă de la slujbă și voi găsi o scrisorică în loc de iubit. Pur și simplu nu mi se pare că merită.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Care este alternativa?

— Alternativa, doctore, este ceea ce am făcut în ultimii patru ani – am așteptat, m-am păstrat și am îmbătrânit – *cu totul*. Sunt sigură că mă voi mărita într-o zi, dar ce ar trebui să fac

până atunci? Să stau acasă și să croșetez o cuvertură pentru noaptea nunții?

Nancy aparține aceluși numeros grup de femei care se răzvrătesc împotriva cerințelor ipocrite ale societății și care pretind să-și trăiască viața într-un mod mai realist. Este o aventură dificilă. Nu există repere, cărarea este întunecată, puține femei s-au mai aventurat până acolo. Cele prea timide sunt lăsate în urmă – cele prea îndrăznețe sunt prinse în capcană și excluse de restul societății. Fără a fi dispuse să regreseze la rolul de îngrijitoare de copii desexualizate, spălate pe creier de televizor, dar și insuficient dotate pentru a găsi o soluție mai bună, multe femei izolate în plan sexual sunt destinate să se adune pe micile lor insule emoționale. Din timp în timp, ele cufundă degetul mic de la picior în apele sexuale, apoi și-l retrag rapid, așteptându-și salvatorul romantic, care nu mai vine niciodată.

„Izolarea“ se prezintă și într-un alt mod?

Izolarea sexuală poate purta multe măști – uneori, chiar masca libertății sexuale. Cel puțin, așa a numit-o Wanda. Avea 31 de ani, arăta bine și se exprima clar:

— Știi, doctore, n-am crezut niciodată că o persoană trebuie să accepte orice festă pe care destinul are chef să i-o joace.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, nu se aștepta nimeni ca eu să merg la colegiu – părinții mei nu dispune-au de bani. Am muncit ca apucata și am câștigat o bursă la un prestigios colegiu pentru femei. Apoi am aflat că femeile nu au voie să fie agenți de bursă. A fost o barieră peste care am trecut cu ușurință. Cel mai dur obstacol dintre toate a fost sexul, dar am reușit să înving și în acest joc.

— Cum ai reușit acest lucru?

— Pur și simplu gândesc ca un bărbat. Îl găsesc pe tipul care-mi place, mă concentrez asupra lui, obțin ceea ce vreau

din relație, iar apoi, când distracția s-a isprăvit, caut pe altcineva. Este atât de simplu!

— Atunci de ce te plângi?

— Din moment ce încă nu mi-au dat lacrimile, încă nu pot spune că mă plâng.

— De acord. Să spunem că ești în stadiul anterior plânsului. Dar măcar spune-mi cum te pot ajuta.

— Nimeni nu mă poate ajuta!

Acum apăruseră lacrimi adevărate, și curgeau în șiroaie:

— Trebuia să meargă! Ar fi trebuit să meargă! Era atât de simplu. Ce n-a mers cum trebuie?

— În ce sens?

— La viața mea mă refer. Obțin tot ce-mi doresc de la bărbați. Ei mă duc în locurile în care doresc să merg, mă tratează în felul în care îmi doresc să fiu tratată. Nu am niciun fel de probleme sexuale – vreau să spun, în afară de cele pe care le are oricare altă femeie.

— Ce vrei să spui prin „în afară de cele pe care le are oricare altă femeie“?

— Ei, știi cum e. Totul este bine la început. Ating orgasmul fără probleme și pur și simplu ador să fac sex. Dar, după un timp, când dispare noutatea, eu cred, cred că încă îmi place, dar pur și simplu nu mai este la fel.

— Vrei să spui că, după un timp, nu mai ai orgasm?

— Da. Nu li se întâmplă tuturor femeilor?

— Din fericire, nu. Orgasmele se răresc spre sfârșitul relației?

— Nu, m-am gândit mult la asta. Asta se întâmplă, să zicem, la sfârșitul părții de mijloc. Ca și cum ceva din interiorul meu ar ști că toată treaba se va termina prost.

— S-ar putea să fie așa. Câteodată, inconștientul poate să prevadă apropierea unui lucru înainte ca persoana să fie cu adevărat conștientă de lucrul respectiv.

Wanda se considera un luptător pentru libertatea sexuală. De fapt, era mai curând un proscris sexual sau, după cum

s-a descris pe sine mai târziu, în cursul tratamentului, „un bandit sexual“.

Ce înseamnă un „proscris sexual“?

Reacția ei la faptul de a fi izolată din punct de vedere sexual a fost să ignore (sau cel puțin să încerce să ignore) regulile societății și să facă ce-i pofteste inima. Descrierile ei au fost exacte. Se culca cu orice bărbat pe care îl plăcea, întrerupea relațiile când începea să se plictisească și, conform propriei descrieri, acționa, în general, ca o „femeie complet eliberată“. Își croia drum printre patru sau cinci legături sexuale majore în fiecare an, cu aventuri de-o noapte între ele. Din exterior, totul părea minunat, mai ales din punctul de vedere al prietenelor, care-i invidiau libertatea. După cum descria ea însăși mai târziu situația, și-a plătit scump emanciparea:

— Cărțile mi-au fost măsluite de la bun început – dar nu am știut acest lucru. Toți erau împotriva mea – bărbații cu care ieșeam nu căutau decât să se distreze. „Drăguța de Wanda“ nu a avut niciodată lațul pregătit să prindă pe careva în capcana căsătoriei. Prietenele care „îmi admirau curajul“ mă desființau pe la spate. Și nici măcar nu-mi dădeam seama că propriul meu corp încerca să-mi comunice ceva.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Păi, după cum spuneai, sexul fără orgasm nu este sex cu adevărat. Pur și simplu nu mi-am dat seama că trebuie să existe ceva mai mult decât să te bagi în pat cu un tip mișto.

Ca proscris sexual, Wanda a făcut orice și-a dorit cu oricine a găsit și oricând a vrut – sau pe aproape. Dar a plătit un preț extravagant pentru libertatea ei. Mai întâi, a fost dezaprobarea socială constantă și intensă, chiar și la serviciu. Promovările păreau destinate întotdeauna bărbaților (Wanda era pregătită pentru acest lucru) sau femeilor cu un comportament mai convențional în privința sexului (Wanda nu se aștepta *la acest lucru*).

Există și alte dezavantaje ale faptului de a fi un proscris sexual?

Da, există și o problemă socială. Femeile care pun stăpânire pe drepturile lor sexuale își pierd adesea drepturile sociale. Când Wanda era prin preajmă, prietenele ei necăsătorite se simțeau în nesiguranță, femeile căsătorite se simțeau amenințate, iar femeile mai în vârstă erau în mod indiscutabil ostile. Singurul grup care o aplauda erau bărbații – dar și aceștia, după cum s-a exprimat ea, „numai între orele 8 p.m. și 2 a.m. Înainte de lăsarea serii, nu voiau să știe că exist.”

Ca majoritatea proscriși-lor, era considerată un obiectiv firesc pentru vânătorii de recompense. În cazul ei, recompensa era obținută în dormitor. Iubiții o considerau mai degrabă un obiect sexual, decât o ființă omenească. Deoarece își căuta fericirea sexuală neocrotită de blindajul societății – căsătorie, pensie alimentară, legile proprietății –, însoțitorii săi masculini aveau tendința de a uita că și ea era o ființă umană. Acest lucru poate fi greu de îndurat pentru o fată.

Nu există o altă soluție?

Poate. Dar tot atât de greu de îndurat, deși într-un mod diferit, este rolul exilului sexual. Pentru unele femei, presiunea este pur și simplu prea mare. Cele cărora le lipsește curajul de a pune sub semnul întrebării prohibițiile rigide ale societății ce au drept țintă subzistența sexuală a femeii necăsătorite își așază singure emoțiile pe raft – definitiv. Pentru ele, lupta s-a sfârșit înainte să fi început. Feminitatea lor pălește treptat, iar personalitatea lor devine din ce în ce mai ștearsă, pe măsură ce se retrag în sine. Este ca și cum motoarele lor emoționale ar începe să se uzeze treptat. Diane a trecut prin această situație și a descris-o perfect:

— Știu că acum arăt mai bine, doctore, însă anul trecut pe vremea asta nu aș fi putut lua locul doi la un concurs de urâtenie!

Era greu de crezut. Diane purta cizme lungi din piele albă, o fustă mini de velur verde-închis, o bluză safari de un galben-pal, semitransparent și accesorii potrivite. Era subțire, plină de grație și puțin spus energică.

— Nu aveam decât 25 de ani, dar mă simțeam ca și cum aș fi fost bunică-mea. Iată o poză, dacă nu mă crezi!

Avea dreptate. Fotografia înfățișa o femeie deprimată, cu părul unsuros. O rochie largă, cu un imprimeu îi atârna mai jos de genunchi. Picioarele slăbănoage se sfârșeau în niște ciorapi deformați, lăsați în jos, înfiți în pantofii cu talpă turnată. În acord cu vestimentația, expresia facială a femeii era una de disperare extremă.

— Este greu de crezut că tu ești cea din fotografie.

Diane a devenit serioasă:

— Ținând cont de felul în care arăt în ea, nu aș zice că sunt eu cu adevărat. Este fotografia unei femei bătrâne, al cărei trup îl foloseam drept ascunzătoare.

Diane făcea parte dintr-o familie newyorkeză importantă. Părinții ei erau bogați, ocupați și întotdeauna în centrul atenției. Excelau în fiecare dintre multele lor activități și se așteptau ca și fiica lor să fie la fel. Însă Diane nu era cu adevărat pregătită sau capabilă. Copleșită de puternicele cerințe sexuale și emoționale ale existenței sale, s-a refugiat în uitare sexuală. Fata din fotografie era Diane în forma ei cea mai asexuată. După cum a spus chiar ea mai târziu:

— Nu mergea, și știam în adâncul meu că nu va merge, dar eram disperată și asta era tot ce puteam face.

Noua ei înfățișare nu însemna că își rezolvase definitiv problema – era doar o modalitate de a arăta că e pregătită să încerce din nou. Întoarsă din exil, purta uniforma grupului său social și era gata de acțiune – sau încerca, oricum, să fie gata.

— Nu știu, uneori îmi spun că va ieși bine, iar alteori pur și simplu intru în panică. Știu că sexul este un lucru bun și așa mai departe, dar când vine vorba să *acționez*, mă îngrozesc. Soluția mea este să mă eschivez. Am relații sexuale, dar nu simt nimic – ca atunci când spăl rufe, de exemplu. Dacă nu-mi face plăcere, de ce să continui? Și dacă tot e un fel de obligație, de ce nu pot să fac în așa fel încât să-mi placă?

Diane și milioane de alte femei asemenea ei sunt victimele unei conspirații preistorice, care a început atunci când prima femeie a pus piciorul pe pământ. Această conspirație specială este ca o uriașă menghină care amenință să le zdrobească pe femei între cele două fălci ale sale.

Cum acționează?

Prima falcă ține de faptul că femela umană este o ființă fragilă din punct de vedere biologic. Reproducerea la femei este un joc de ruletă ovarian. Doar 12 ouă pe an se rostogolesc din ovare pentru a aștepta coliziunea cu o spermă norocoasă. Indiferent dacă actul sexual are sau nu loc, oul singuratic așteaptă în trompa uterină circa 48 de ore în fiecare lună. Dacă nu apare niciun spermatozoid, pur și simplu se sparge ca un balon de săpun și dispăre pentru totdeauna. (La pisici, sistemul este mult mai eficient. Ovulația are loc numai după actul sexual. Oul întâlnește sperma nerăbdătoare aproape imediat.) În virtutea acestei situații caracterizate de risipă, există cel mult douăzeci și patru de zile pe an în care o femeie poate rămâne însărcinată; în privința reproducerii, celelalte 341 de zile sunt o pierdere. Astfel, o femeie obișnuită are aproximativ 288 de contacte sexuale înainte să aibă loc fecundarea. (Unele femei nu vor fi de acord, citând

experiențe nefericite, petrecute pe bancheta din spate a unei mașini decapotabile sau într-un weekend groaznic pe malul lacului, dar din punct de vedere statistic, cifrele sunt exacte.) Chiar dacă sarcina apare, în circa 20% dintre cazuri are loc un avort spontan. Pentru a îngreuna lucrurile, reproducerea umană este dureros de înceată. Timpul de gestație este de aproape un an, iar noii indivizi sunt de obicei produși doar câte unul o dată. (În schimb, pisoii apar de două ori pe an, în grupuri de câte cinci sau șase.)

Care este cealaltă latură?

Cealaltă falcă a conspirației ține de faptul că femeile dețin responsabilitatea principală pentru supraviețuirea rasei umane. Mediul planetei noastre este indiscutabil ostil oamenilor. Cea mai mare parte a sa este prea fierbinte, prea rece, prea uscată, prea umedă, prea tare sau prea moale pentru evoluția ideală.

Niciodată nu este suficientă mâncare pentru toți. Dintre oameni, o minoritate moare din cauza efectelor supraalimentării; cei mai mulți însă pendulează între malnutriție cronică și înfometare lentă. Omenirea este victima a mii de boli care lasă urme și grăbesc moartea. Cei care supraviețuiesc sunt asaltați de inundații, cutremure, uragane, valurile mareelor și de o duzină de alte dezastre naturale. Chiar și acei bărbați și acele femei care trăiesc în societăți civilizate (industrializate) și sunt apărați de cele mai distrugătoare ravagii ale naturii au început să-și otrăvească propriul mediu: aerul poluat, apa contaminată, fumul de țigară, chimicalele toxice din alimente și alte produse secundare ale progresului care încep să facă victime. Dacă ar fi fost lăsat la discreția propriei firi, omul ar fi fost șters demult de pe fața pământului. Din fericire pentru noi toți, Natura a furnizat arma supremă a supraviețuirii. L-a susținut pe *homo sapiens* să traverseze Era Glaciară, marea ciumă din secolul al XIV-le-a, 50 000 de ani de război și 1 milion de epidemii. Cu puțin noroc, ar putea chiar să-i asigure supraviețuirea de-a

lungul epocii spațiale. Numele acelei arme atotputernice este SEXUL, iar deținătoarea ei este femeia.

Acea jumătate dintre membrii rasei umane capabilă de reproducere este femeia. În ciuda istețimii lui, a realizărilor tehnice uimitoare și a mândriei nelimitate, niciun bărbat nu poate produce un alt om. Numai femeile au capacitatea de a crea o ființă nouă din materia primă a propriilor trupuri. Pentru a se asigura că fiecare femeie se dedică neîncetat acestei sarcini vitale, natura a îmbibat-o cu o energie sexuală nedepășită în regnul animal. Din momentul concepției, pornirea primordială a fiecărei ființe de sex feminin este aceea de a fi fertilizată, de a concepe și de a se reproduce. Nicio forță de pe pământ nu-i poate sta în cale.

De ce se întâmplă astfel?

Chiar în cursul dezvoltării embrionare, organele sexuale au o prioritate de vârf, iar organele genitale femeiești captează întreaga atenție. Printr-o ciudată inversiune genetică, conform unor experți, fiecare embrion uman debutează ca femelă. Pe măsură ce timpul trece, la circa 51% dintre micile creaturi organele genitale sunt remodelate (bărbaților le place să considere acest lucru o îmbunătățire) și devin masculi. Pentru celelalte 49%, lucrurile încep să se precipite. Chiar în momentul în care sperma se scurge cu lenevie în adâncimile ovulului, se aprinde fitilul unei bombe sexuale cu explozie programată și este generat un întreg lanț de evenimente, care culminează cu un orgasm dramatic două decenii mai târziu.

Organele genitale feminine se dezvoltă cu rapiditate, ajutate de hormonii sexuali, care se transmit din circuitul sangvin al mamei în circulația fătului. Aceste puternice substanțe chimice pun în stare de funcționare micile ovare, astfel încât ele însele să poată produce cantități masive de hormoni când sosește timpul pentru acțiune. Exact la momentul nașterii, organele sexuale feminine își fac primele teste pe scară largă,

anticipând utilizarea viitoare. Fetița se ivește din uter cu vulva dramatic lărgită. Micii ei sâni sunt umflați și rotunzi și chiar secretă un lichid transparent (cunoscut ca „laptele vrăjitoarei“) timp de câteva zile. De îndată ce organele de reproducere și-au dovedit capacitatea de a răspunde stimulării hormonale, cantitatea de hormoni din sânge se reduce, iar organele genitale regresează la dimensiuni normale pentru un copil. Dar faptul semnificativ rămâne: *părțile sexuale ale corpului femeii sunt atât de importante, încât sunt dezvoltate și testate din primul moment al nașterii, chiar înainte ca inima și plămânii să funcționeze pe deplin.*

În următorii aproximativ 15 ani, sistemul reproductiv *pare* să fi adormit. În adânc, totuși, bomba cu ceas a sexului ticăie în surdină, fără încetare, pe măsură ce corpul și mintea se maturizează.

Care sunt mai importante, modificările fizice sau cele emoționale?

În perioada pubertății, fata suferă modificări fizice dramatice. Dar chiar mai importante sunt modificările emoționale profunde și subtile, care evoluează și accelerează pe parcursul următorilor câțiva ani. Rezultatul final este o femeie – un adult de sex feminin, care explodează de viață și este supraîncărcat cu emoții. Ea este sentimentală și plină de afecțiune, spirituală și fermecătoare. Combinația dintre exuberanța tinerească și hormonii sexuali îi conferă un nimb și un dinamism unice în rasa umană. Emană dragostea sub orice formă, romantică și sexuală. Până când i se trânteste ușa în față. Nu o dată, nu de două ori, ci din nou și din nou, societatea noastră îi spune că nu este loc pentru sentimentele ei. Îi spune că nu este loc pentru ea ca ființă omenească până când nu se încadrează într-o structură rigidă, arhaică, irațională, concepută acum 1 000 de ani în adâncul vreunei păduri teutone.

Sexualitatea feminină nu este un mister decât în măsura în care nu i se acordă atenția necesară. Scrisă în contextul revoluției sexuale care a început în anii '60,

Orice femeie poate*

demontează multe dintre miturile legate de sexualitatea feminină din epocă. Din păcate, unele dintre ele și-au păstrat influența până în prezent. Tocmai de aceea, în ciuda progreselor făcute și a faptului că multe dintre ideile expuse de autor pot stârni controverse, mesajul principal al cărții nu și-a pierdut din importanță: toate femeile, nu doar cele căsătorite, pot și trebuie să se bucure de sex.

Dat fiind că femeile se confruntă în continuare cu prejudecățile și cu ipocrizia societății, cum ar putea să-și găsească partenerul ideal și să aibă o viață afectivă și sexuală satisfăcătoare? Aceasta este întrebarea la care autorul oferă răspunsuri clare și practice, menite să le încurajeze să-și caute propria fericire în cunoștință de cauză.

